

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/5/2017
Identifikačné číslo spisu:	9017200034
Dátum vydania rozhodnutia:	22.08.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Libor Duľa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9017200034.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Daniela Hudáka, JUDr. Štefana Micháliku, JUDr. Petra Paludu a JUDr. Pavla Farkaša, v trestnej veci obvineného B. F. pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, 2 písm. b/, j/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 22. augusta 2017 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. septembra 2009, sp. zn. 5 To 2/2009, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. b/ Tr. por. dovolanie obvineného B. F. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) podľa § 256 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 zamietol odvolanie obvineného B. F. a krajského prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. júla 2008, sp. zn. 5T/11/2005 (ako nedôvodné).

Krajský súd v Banskej Bystrici naposledy uvedeným rozsudkom uznal obvineného B. F. vinným z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, 2 písm. b/, j/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 (ďalej len „Tr. zák.“) a trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, 2 Tr. zák., a to na skutkovom základe tam bližšie uvedenom.

Obvinenému bol za to uložený podľa § 219 ods. 2 s použitím § 29 ods. 2, § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny. Zároveň mu bolo podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. uložené ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou a podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. tiež aj ochranný dohľad na tri roky s podmienkami uvedenými v § 77 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. napokon súd obvineného zaviazal k náhrade škody poškodeným.

Dňa 6. februára 2017 bolo prvostupňovému súdu doručené dovolanie obvineného, podané

prostredníctvom jeho obhajcu, kde ako dovolacieho dôvodu uviedol dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/, i/ Tr. por.

Z pohľadu rozhodnutia dovolacieho súdu je potrebné uviesť, že obvinený v podanom dovolaní v úvode konštatuje, že dovolanie podáva proti uzneseniu najvyššieho súdu z 10. septembra 2009, sp. zn. 5 To 2/2009, a konaniu mu predchádzajúcemu.

Následne v odôvodnení dovolania (doslovne) uvádza:

„ V prvom rade namietam porušenie zákona č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, konkrétne ustanovenie § 11 ods. 3 citovaného zákona, podľa ktorého, ak vykonávajúci justičný orgán povolí dočasné odovzdanie osoby, rozhodne sudca, v prípravnom konaní sudca na návrh prokurátora, že táto osoba bude počas dočasného prevzatia na území Slovenskej republiky vo väzbe. Sudca v uznesení uvedie, že väzba sa začína dňom prevzatia tejto osoby na územie Slovenskej republiky.

Mám za to, že toto ustanovenie sa nemalo v mojom prípade aplikovať, nakoľko som nebol „dočasne odovzdaný“, ale bol som odovzdaný dňa 08. septembra 2009 (správne má byť 08. júla 2009; pozn.) na územie Slovenskej republiky na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, t.j. potom ako som vykonal celý trest odňatia slobody, ktorý mi bol uložený Okresným súdom v Chebe v konaní 5T/159/2000. Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že najvyšší súd žiadal listom zo dňa 05. marca 2009 o moje dočasné odovzdanie na územie Slovenskej republiky.

Poukazujem na to, že dňa 08. júla 2009 som bol odovzdaný na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného predsedom senátu najvyššieho súdu do Slovenskej republiky. Predseda senátu najvyššieho súdu však už 06. júla 2009, teda v čase, keď som vykonával trest v Českej republike, rozhodol o mojom vzatí do väzby. Mám za to, že týmto konaním bolo porušené ustanovenie § 73 ods. 5 a § 72 ods. 2 Tr. por.

Ďalej namietam porušenie § 83 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 185 ods. 4 Tr. por., nakoľko najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 To 2/2009 zo dňa 6. júla 2009 v poučení uviedol, že sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustná, hoci v zmysle citovaných ustanovení prípustná bola.

Postup najvyššieho súdu v mojej veci považujem za nesprávny a nezákonný, ale aj celkovo zmätočný, keďže vzhľadom na vyššie uvedené porušenia bol nesprávny a nezákonný aj následný postup najvyššieho súdu po právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5To 2/2009 zo dňa 10. septembra 2009.

Za zmätočné považujem najmä:

- príkaz najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 2/2009 z 10. septembra 2009, ktorým predseda senátu prikázal, aby som bol prepustený z väzby na slobodu,
- oznámenie pre ÚVTOS sp. zn. 5 To 2/2009 z 10. septembra 2009, ktorým bol zrušený vyššie uvedený príkaz na prepustenie z väzby.“

Na základe vyššie uvedeného obvinený navrhol, aby najvyšší súd rozhodol rozsudkom tak, že právoplatným uznesením najvyššieho súdu z 10. septembra 2009, sp. zn. 5 To 2/2009, a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v jeho neprospech, aby uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil a aby zrušil aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. júla 2008, sp. zn. 5T/11/2005. Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. aby napokon vec prikázal na nové prerokovanie a rozhodnutie Krajskému súdu v Banskej Bystrici.

Prokurátor v rámci písomného vyjadrenia k podanému dovolaniu navrhol, aby ho dovolací súd podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol, nakoľko je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd ako súd dovolací v zmysle § 378 Tr. por. vec predbežne preskúmal a dospel k takému záveru, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou.

K uvedenému záveru dospel najvyšší súd s poukazom na to, že - ako je zrejmé už zo skôr citovaného - dovolateľ len formálne napadol meritórne uznesenie odvolacieho súdu z 10. septembra 2009, sp. zn. 5To 2/2009, voči ktorému by bol osobou oprávnenou na podanie dovolania, avšak v skutočnosti jeho námietky smerujú voči väzobnému rozhodnutiu, vydanému v konaní predchádzajúcim (dovolateľ okrajovo napáda tiež postup najvyššieho súdu po právoplatnosti uznesenia z 10. septembra 2009, k tomu sa ale vyjadrí dovolací súd neskôr), voči ktorému je síce dovolanie prípustné (tu sa žiada len poznamenať, že lehota na jeho podanie už uplynula), avšak len zo strany ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“).

Obvinený teda len v úvode a závere podaného dovolania formálne označuje ako napadnuté rozhodnutie uznesenie najvyššieho súdu z 10. septembra 2009, sp. zn. 5 To 2/2009 (v závere, v rámci svojho návrhu ako by mal dovolací súd rozhodnúť, žiada zrušiť taktiež prvostupňový rozsudok, a to rovnako bez akejkoľvek logickej previazanosti s tomu predchádzajúcim textom), materiálne ale brojí proti uzneseniu najvyššieho súdu zo 6. júla 2009, sp. zn. 5 To 2/2009, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že obvinený B. F. sa podľa § 11 ods. 3 zákona č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov berie do väzby (s tým, že táto začína plynúť dňom prevzatia obvineného na územie Slovenskej republiky).

Nie je možné, aby sa obvinený cez napadnutie iného (procesného) rozhodnutia, vydaného v konaní meritórnemu rozhodnutiu odvolacieho súdu predchádzajúcim, domáhal vyslovenia porušenia zákona a zrušenia tohto inak ním v dovolacom konaní napadnuteľného rozhodnutia s poukazom na to, že sa tým vlastne iba domáha vyslovenia porušenia ustanovení o konaní, ktoré meritórnemu rozhodnutiu odvolacieho súdu predchádzalo (podľa § 368 ods. 1 Tr. por. „dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371“). Išlo by tu o zjavné obchádzanie zákona, keďže v skutočnosti sa napáda iné rozhodnutie (zjednodušene povedané, pod pojem konanie predchádzajúce nemožno subsumovať všetky procesné rozhodnutia, vydané v priebehu konania).

Najvyšší súd ako súd dovolací je viazaný námietkami dovolateľa (z hľadiska ich samotného obsahu), z ktorých je zrejmé, že obvinený poukazuje na porušenie zákona (konkrétne ustanovení § 11 ods. 3 zákona č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov; § 72 ods. 2, § 73 ods. 5, § 83 ods. 1 v spojení s § 185 ods. 4 Tr. por.) v súvislosti s väzobným rozhodnutím, ktoré je napadnuteľné (presnejšie mohlo byť napadnuté) len ministrom spravodlivosti ako jedinou k tomu zo zákona oprávnenou osobou, a preto nebolo možné rozhodnúť inak, ako dovolanie obvineného odmietnuť podľa § 382 písm. b/ Tr. por.

Žiada sa tiež dodať, že v predmetnej situácii neprichádzalo do úvahy odmietnutie dovolania z iného procesného dôvodu, a to či už ako podaného proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, teda podľa § 382 písm. f/ Tr. por. (v zmysle § 371 ods. 2 Tr. por. je možné podať dovolanie aj proti väzobnému rozhodnutiu, avšak toto oprávnenie prislúcha len ministrovi spravodlivosti), alebo ako oneskorene podaného podľa § 382 písm. a/ Tr. por., ktoré (ustanovenie) by bolo použiteľné len v prípade, ak by aktuálne dovolací súd konal o dovolaní ministra spravodlivosti.

V kontexte skôr uvedeného je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 28. júna 2007, sp. zn. 1 TdoV 5/2007 (R 65/2007), v zmysle ktorého: I/ Rozhodnutím o väzbe sa rozumie nielen rozhodnutie o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby a ďalších konaniach v tejto súvislosti, ako vyplývajú z ustanovenia § 72 ods. 1 Tr. por., ale analogicky aj konanie a rozhodovanie o väzbe v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov. II/ Z výkladu ustanovenia § 371 ods. 2 Tr. por. potom jednoznačne vyplýva, že právo podať dovolanie proti rozhodnutiu, ktorým bolo porušené

ustanovenie Trestného zákona alebo Trestného poriadku o väzbe (ako aj o podmiennečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody), má iba minister spravodlivosti, ale toto právo nemá obvinený, a to ani v konaní o väzbe podľa zákona č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov (arg. a contrario).

Z uznesenia najvyššieho súdu z 24. septembra 2015, sp. zn. 6 Tdo 46/2014, uverejneného pod R 52/2016 (viď k tomu i R 9/2017) potom (o.i.) vyplýva, že okruh rozhodnutí, proti ktorým je prípustné dovolanie, je s účinnosťou od 1. septembra 2011 explicitne (výslovne) stanovený v § 368 ods. 2 písm. a/ až h/ Tr. por. v znení zákona č. 262/2011 Z. z. Ďalšie druhy dovolaní napadnuteľných rozhodnutí, ktoré má na mysli slovné spojenie uvedené v návetí tohto ustanovenia „ak tento zákon neustanovuje inak“, vyplývajú z § 371 ods. 2 Tr. por. s tým, že tieto môže účinne napadnúť len minister spravodlivosti.

A napokon, ak v závere podaného dovolania obvinený uvádza, že nepovažuje za správny a zákonný ani postup najvyššieho súdu po právoplatnosti jeho uznesenia z 10. septembra 2009, sp. zn. 5To 2/2009, tak k tomu iba toľko, že samotné vykonávacie konanie (nasledujúce po právoplatnosti rozhodnutia vo veci) nie je predmetom prieskumu dovolacieho súdu. Príkaz predsedu senátu najvyššieho súdu z 10. septembra 2009, aby bol obvinený prepustený z väzby na slobodu, ani oznámenie pre Ústav na výkon trestu odňatia slobody z toho istého dňa, ktorým bol zrušený daný príkaz (tu navyše nejde ani o súdne rozhodnutie), nie sú napadnuteľné dovolaním.

Vychádzajúc zo skôr uvedeného preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.